

Si Džej Tjudor

NESTANAK ENI TORN

Prevela
Dijana Radinović

■ Laguna ■

Naslov originala

C. J. Tudor

THE TAKING OF ANNIE THORNE

Copyright © 2019 by C. J. Tudor

Translation copyright © 2019 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Pisci su kao slagalice – iziskujemo strpljenje,
istrajnost i povremeno nekoga da nas sastavi.*

Ovo je za Nila što me je upotpunio.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

I pre nego što uđe u kuću, Gari zna da će biti gadno.

Kroz otvorena vrata širi se otužan sladunjav miris, po lepljivom vrelom hodniku razletele su se muve, a ako ni to nije siguran pokazatelj da nešto u toj kući nije kako treba, da nikako nije u redu, onda to potvrđuje tišina.

Na prilazu je parkiran lep beo fijak; kod ulaznih vrata stoji prislonjen bicikl; u hodniku leže bačene gumene čizme. Porodični dom. U porodičnom domu se čak i kad je prazan čuje jeka života. U njemu nikada ne vlada tako mučna i zloslutna mukla tišina kao u ovoj kući.

On svejedno ponovo dovikuje: – Ehej! Ima li koga?

Šeril žustro pokuca na otvorena vrata. Kad su stigli, bila su zatvorena ali otključana. Ni to nije kako treba. Arnhil jeste malo mesto, ali ljudi ipak zaključavaju vrata.

– Policija! – viče ona.

Ništa. Ni tihi koraci, ni škripa, ni šapat. Gari uzdiše, shvata da iz praznovernog straha okleva da uđe. Nije to samo

zbog užeglog mirisa smrti. Tu je još nešto. Nešto iskonsko u njemu što ga tera da se smesta okrene i ode odatle.

– Naredniče? – Šeril ga upitno pogleda izvivši tanušnu obrvu.

Gari se osvrne ka svojoj partnerki od metar šezdeset i dva-tri i četrdeset i kusur kila. Sa svojih metar osamdeset pet i skoro sto trideset kila, on je Balu, a Šeril nežni Bambi. Barem po izgledu. A što se karaktera tiče, izlišno je reći da Gari plače kad gleda *Diznijeve* crtane filmove.

Blago joj klimne glavom smrknuta lica, pa oboje kroče unutra.

Zapahne ih težak smrad ljudskog leša. Gari proguta kne-dlu, pokušava da diše na usta, gorko žali što neko drugi – *bilo ko drugi* – nije primio ovaj poziv. Šeril zgađeno iskrivi lice i rukom pokrije nos.

Ove prizemne seoske kuće tipične su građe – mali hodnik, stepenice s leve strane, dnevna soba sa desne i mala kuhinja u dnu kuće. Gari skreće ka dnevnoj sobi. Gurne vrata da ih otvori.

Gari je i pre viđao leševe. Dete koje je pregazio odbegli vozač. Klinac koga je iskasapila poljoprivredna mašina. I to je bilo užasno, stvarno jeste. I definitivno se moglo izbeći. Ali ovo... Ovo je gadno, ponovo pomisli. Mnogo gadno.

– Jebote – prošapće Šeril, a ni Gari ne bi našao bolju reč.

Ta jedna užasnuta psovka sve je govorila. *Jebote*.

Nasred sobe, na pohabanom kožnom kauču pred velikim televizorom ravnog ekrana, leži neka žena. Po raspuknutom ekranu mili desetak zunzara.

Ostale zuje oko žene. *Oko leša*, ispravlja se Gari. To više nije osoba. To je samo leš. Samo još jedan slučaj. Saberi se.

Iako je leš nadut od truljenja, Gari vidi da je žena za života verovatno bila vitka i da je imala svetlu kožu, koja je

sad osuta mrtvačkim pegama i prošarana zelenim venama. Dobro je obučena. Karirana košulja, uske farmerke i kožne čizme. Teško mu je da joj odredi starost prvenstveno zbog toga što joj je nestao veći deo glave. Zapravo, nije nestao. Vidi komadiće po zidovima, polici za knjige, jastucima.

Nema mnogo sumnje u to ko je povukao obarač. Puška joj još leži na krilu, oko nje sklopljeni naduti prsti. Gari brzo procenjuje šta se najverovatnije dogodilo. Gurnula je cev u usta, povukla obarač, metak je proleteo blago ulevo, što ima smisla jer joj je puška u desnoj ruci.

Gari je samo policijski narednik i nema mnogo veze sa forenzikom, ali stalno gleda *Mesto zločina*.

Leš je po svoj prilici počeo vrlo brzo da truli. U maloj kući je toplo, zapravo zagušljivo vruće. Napolju je oko dvadeset pet stepeni, ali unutra je skoro trideset. Prozori su zatvoreni, a zavese navučene. Gari već oseća kako mu se znoj sliva niz leđa i vlaži mu pazuhe. I Šeril otire znoj sa čela. Uvek je hladnokrvna, a sad joj je vidno nelagodno.

– Sranje. Kakav užas – kaže ona sa umorom, koji se kod nje retko čuje.

Šeril se zagleda u leš na kauču, zavrti glavom, onda pogledom pređe po ostatku sobe stisnutih usana i smrknutog lica. Gari tačno zna o čemu razmišlja. *Lepa kuća. Lepa kola. Lepa odeća. Ali nikad čovek ne zna. Nikad se ne zna šta se unutra događa.*

Osim kožnog kauča, od nameštaja u sobi tu su još teška hrastova polica za knjige i stočić. Gari ponovo osmotri televizor, pita se otkud ekran onako razmrskan i zašto toliko privlači muve koje su se razmилele po njemu. Priđe koji korak dok mu staklo pršti pod nogama i sagne se.

Izbliza vidi razlog. Po slomljenom staklu skorila se tamna krv. Krv se niz ekran slila na pod i Gari vidi da je umalo ugazio u lepljivu lokvu što se rasula po parketu.

Šeril dođe do njega. – Šta je to? Krv?

Gari pomisli na bicikl. Na gumene čizme. Na tišinu.

– Moramo da proverimo i ostale prostorije – kaže. Ona ga zabrinuto pogleda i klimne glavom.

Stepenice su strme, škripave i išarane tamnim tragovima krvi. Uski hodnik na vrhu vodi u dve spavaće sobe i malo kupatilo. Vrućina je tu još gora, ako je to moguće, smrad još odvratniji. Gari pokazuje Šeril da ode i proveri kupatilo. Načas pomisli da će se ona pobuniti. Očito je da smrad dopire iz jedne spavaće sobe, ali ona ga za promenu pušta da izigrava nadređenog i oprezno kreće ka kupatilu.

Gari prilazi prvoj sobi, u ustima oseća gorak metalan ukus, a onda polako otvara vrata.

Soba je ženska. Čista je, uredna i prazna. Ormar u jednom uglu, komoda pod prozorom, veliki krevet prekriven besprekornim bež jorganom. Na noćnom stočiću lampa i fotografija u običnom drvenom ramu. Gari prilazi i uzima je. Na slici je dečak od deset ili jedanaest godina, sitan i žilav, širokog osmeha i čupave plave kose. *O bože, hvata sebe kako se moli. Molim te, bože, samo to ne.*

Još teža srca vraća se u hodnik i tamo zatiče Šeril bledu i napetu.

– Kupatilo je prazno – kaže ona, a on zna da oboje isto misle. Ostala je još samo jedna soba. Još samo jedna vrata da se otvore i otkriju glavnu nagradu. On besno tera muvu i da ga smrad već ne guši, duboko bi udahnuo da se pripremi. Stoga se hvata za kvaku i otvara vrata.

Šeril je suviše čvrsta da bi se ispovraćala, ali čuje je kako grca. I njemu se želudac podigne, ali uspe nekako da svlada nagon za povraćanjem.

Pogrešio je. Ovo nije gadno – ovo je jebeni košmar.

Dečak leži na svom krevetu u prevelikoj majici, širokim bermudama i belim sportskim čarapama. Lastiš čarapa useca mu se u oteklo meso nogu.

Blistavobeke čarape, primećuje Gari. Zaslepljujuće bele. Tek obučene. Kao na reklami za deterdžent. Ili možda samo tako izgledaju jer je sve ostalo crveno. Tamnocrveno. Prevelika majica sva je u crvenim prugama, jastuci i čaršavi skroz su umazani. A tamo gde bi trebalo da bude dečakovo lice, nalazi se samo crvena bezoblična kaša po kojoj vrve bube i muve, rovare po unakaženom mesu.

Gari se seti razbijenog ekrana na televizoru i lokve krvi na podu i pred očima mu se ukaže slika. Neko udara dečakovom glavom o televizor, a onda njom bije o pod sve dok ne postane neprepoznatljiva, dok ne ostane bez lica.

A možda je to i bio cilj, misli on, pa uperi pogled u ono drugo crveno. U najupadljivije crveno. U crveno koje ne može da ti promakne. U ogromna slova ispisana na zidu iznad dečakovog tela:

NIJE MOJ SIN

Prvo poglavlje

Nikad se ne vraćaj. Ljudi to stalno govore. Sve se promenilo. Ništa neće biti onako kako pamtiš. Ne diraj u prošlost. Ovo poslednje je naravno lakše reći nego učiniti. Jer prošlost ima običaj da se vraća, da te progoni kao ružan san.

Ne želim da se vraćam. Stvarno ne želim. Ima mnogo toga što mi je privlačnije, recimo da me pacovi živog pojedu, ili da naučim kaubojski ples. Eto toliko ne želim da ponovo vidim onu rupetinu u kojoj sam odrastao. Ponekad, međutim, nema drugog izbora osim pogrešnog.

I zato se sad vozim vijugavim putem kroz seoske predele severnog Notingemšira, a nema ni sedam ujutru. Odavno nisam video taj put. Kad malo bolje razmislim, odavno nisam video ni sedam sati ujutru.

Na putu nema saobraćaja. Pretiču me samo dva automobila, a jedan je vozač legao na sirenu (verovatno da mi da na znanje da ga ometam u tome da u stilu Luisa Hamiltona dojuri na svoj posrani posao, gde prosto mora da stigne koji minut ranije). Ruku na srce, stvarno sporo vozim. Pribijem

nos uz šoferšajbnu i grčevito stežem volan dok mi prsti ne pobele. Eto tako sporo.

Ne volim da vozim. Izbegavam kad god mogu. Idem peške ili autobusom, a vozom na duža putovanja. Nažalost, nijedan autobus ne prolazi kroz Arnhil, a najbliža železnička stanica udaljena je dvadeset kilometara, stoga je vožnja kolima zapravo jedina opcija. I opet kažem, čovek ponekad prosto nema izbora.

Dajem migavac i skrećem sa glavnog puta u mrežu sve užih i sve opasnijih seoskih puteva. Blatnjavosmeđa i prljavozelena polja pružaju se sa obe strane, svinje njuškaju vazduh iz svinjaca od zarđalog lima, proređeni čestari srebrne breze. Šervudska šuma, ili ono što je preostalo od nje. Robin Hud i Mali Džon danas se mogu naći još samo na loše oslikanim tablama nad trošnim pabovima. Ljudi u njima obično su veoma veseli, a među njima ćeš ostati samo bez zuba ako im se ne sviđi kako ih gledaš.

Nije na severu sve tako sivo. Notingemšir uopšte i nije tako daleko na severu – osim ako nikad nisi izašao iz začaranog kruga londonskog auto-puta M25 – ali je opet nekako bezbojan, bezličan, bez trunke života kakvu bi čovek očekivao od unutrašnjosti. Poput rudnika kojih je ovde nekad bilo mnogo, a koji su nekako odozdole isisali sav život iz cele oblasti.

Nakon mnogo vremena otkako sam poslednji put video išta što liči na civilizaciju, makar i *Mekdonalds*, naposletku prođem kraj table s leve strane: DOBRO DOŠLI U ARNHIL.

Ispod je neko elokventno govance dodalo: DA TE SJBEBU.

Arnhil nije gostoljubivo mesto. Ogorčeno je, utučeno i ozlojeđeno. Povučeno je i s nepoverenjem gleda na posetioce. Stoičko je, postojano i umorno u isti mah. To je od onih mesta što te strelja pogledom kad dođeš i zgađeno pljune za tobom kad odeš.

Osin nekoliko farmerskih kuća i starijih kamenih kuća na obodu, Arnhil nije ni slikovit ni živopisan. Iako je rudnik zauvek zatvoren još pre trideset godina, i dalje je svuda bio prisutan kao ruda u zemlji. Nema kuća pokrivenih krovinom niti okačenih košarica s cvećem. Pred kućama visi samo veš okačen o žice i tu i tamo engleska zastava s krstom Svetog Đorđa.

Duž glavne ulice pružaju se redovi istovetnih čađavih terasa, a tu je i jedan oronuli pab: *Lisica u trku*. Nekad su tu bila još dva – *Arnhil arms* i *Bik* – ali odavno su zatvorena. Svojevremeno je, u moje vreme, gazda *Lisice* – Ciganin – gledao kroz prste kad bismo mi stariji klinici došli tamo da pijemo. Još se sećam kako sam ispovraćao tri krige pivskog koktela, a i dušu, činilo mi se, u prljavu ve-ce šolju, a kad sam izašao, zatekao sam ga pred klozetom sa kofom i portfšem.

Pored je *Lutajući zmaj*, restoran brze hrane u kom je takođe vreme stalo, kome boja odavno nije promenjena, a kladio bih se ni jelovnik. Samo jedno odudara od mog sećanja: nema više male radnje na uglu gde smo kupovali čokoladice i gumene bombone. Umesto nje tu je sad supermarket *Sejnzberi*. Pretpostavljam da čak ni Arnhil nije potpuno imun na progres.

Osim toga, moji najgori strahovi su potvrđeni – ništa se nije promenilo. Mesto je nažalost ostalo onakvo kakvog ga pamtim.

Odozvim se dalje glavnom ulicom, prolazim pored oronulog igrališta za decu i malog parka. Nasred parka stoji statua rudara. To je spomenik rudarima stradalim u nesreći u Arnhilskom rudniku uglja 1949. godine.

Provozim se pored glavnih mesta, pa pođem uz malo brdo i ugledam kapiju škole. Arnhilska gimnazija, tako se danas zove. Zgrade su dobile novu fasadu, a stari Engleski blok, sa

kojeg je svojevremeno palo jedno dete, srušen je, a na njegovom mestu napravljen je nov deo za sedenje. Možeš govno i u zlato da uvaljaš, ali ono će ostati govno. Ja to dobro znam.

Odozvim se iza zgrade i zaustavljam na parkingu za zaposlene, pa izlazim iz dotrajalog starog golfa. Na parkingu su parkirana još dva automobila – crveni opel korsa i stari sab. Škole su retko puste preko letnjeg raspusta. Profesori moraju da napišu planove nastave, da naprave panoe za učionice, da drže dopunsku nastavu. A ponekad i da vode razgovor za posao.

Zaključavam kola i odlazim spređa, na recepciju, nastojeći da ne hramljem. Noga me danas boli. Delom od vožnje, a delom od stresa što sam ovde. Neke ljude zaboli glava, a mene bolesna noga. Stvarno bi trebalo da se služim štapom, ali mrzim ga. S njim se osećam kao invalid. Ljudi me sažaljivo gledaju. A ja mrzim da me žale. Sažaljenje treba sačuvati za one koji ga zaslužuju.

Blago se trzajući od bola, penjem se uz stepenice do glavnog ulaza. Nad njima stoji sjajna tabla na kojoj piše: „Dobar, bolji, najbolji. Nikad se ne zadovolji, već stremlji da tvoje dobro bude još bolje, a ono bolje najbolje.“

Vrlo inspirativno. Ipak, ne mogu a da ne pomislim na alternativu Homera Simpsona: „Deco, pokušali ste i dali sve od sebe i ništa niste uradili. Nek vam je za nauk: nikad ne pokušavajte.“

Pritiskam dugme na interfonu kraj vrata. Interfon zakrči i ja se naginjem ka njemu da progovorim.

– Došao sam kod gospodina Prajsa.

Ponovo krčanje, pa prodorno zavijanje, onda zujanje. Protrljam uvo, gurnem vrata i uđem unutra.

Prvo što osetim jeste miris. Svaka škola ima svoj jedinstveni miris. U modernim gimnazijama oseća se miris

sredstva za dezinfekciju i čišćenje monitora. U privatnim školama to su miris krede, parketa i novca. Arnhilska gimnazija oseća se na bajate hamburgere, klozete i hormone.

– Dobar dan.

Kroz zastakljenu recepciju pogleda me jedna stroga žena kratke sede kose i sa naočarima.

Gospođa Grejson? Nemoguće. Ona je sigurno već u penziji. A onda ugledam veliki smeđi mladež na njenoj bradi iz kog i dalje štrče debele crne dlake. *Gospode!* To je stvarno ona. A to onda znači da je pre onoliko godina, kad sam mislio da je matora kao dinosaurus, ona zapravo imala samo – koliko? – četrdesetak godina, koliko i ja sad.

– Došao sam kod gospodina Prajsa – ponavljam. – Ja sam Džo... *gospodin* Torn.

Čekam da vidim hoće li joj u očima zasjati blesak prepoznavanja. Ništa. Ipak je to bilo mnogo davno, a ona se nagledala učenika koji su ulazili na ona vrata. Ja nisam više onaj mršavi klinac u prevelikoj školskoj uniformi što protrčava pored recepcije u strahu da ne čuje gospođu Grejson kako ga doziva po imenu i kori zbog neupasane košulje ili što je obuo patike, a ne propisane cipele.

Gospođa Grejson nije bila tako loša. Često sam u njenoj maloj kancelariji viđao slabiju, stidljiviju decu. Ona bi im stavila flaster na odrano koleno ako školska sestra ne bi bila tu, puštala ih da sede tu i piju sok dok čekaju da ih profesor primi ili da joj pomažu da slaže dokumenta, bilo šta samo da barem nakratko pobegnu od mučenja u školskom dvorištu. Bilo je to malo utočište.

Ja sam je se uprkos svemu tome užasavao.

I dalje je se užasavam, shvatam. Ona uzdiše – onako da mi da na znanje da traćim njeno vreme, svoje vreme i vreme škole – pa podiže slušalicu. Pitam se otkud ona sad u školi.

Nije iz nastavnog kadra. A opet i nisam zapravo iznenađen. Kad sam bio mali, nikad nisam mogao da zamislim gospođu Grejson *van* škole. Bila je njen sastavni deo, sveprisutna.

– Gospodine Prajse? – zakrešti ona. – Ovde je neki gospodin Torn, kaže da je došao kod vas. Da. U redu. Dobro. – Spušta slušalicu. – Sad će doći.

– Odlično. Hvala.

Ona se okreće ka kompjuteru i otkači me. Ne nudi me čajem ili kafom, a meni svaki neuron vrišti za kofeinskim fiksom. Sedam na plastičnu stolicu i nastojim da ne ličim na đaka koji je pobegao s časa i čeka da uđe kod direktora. Koleno mi se trese. Skrstim ruke preko njega i neprimetno ga masiram zglobovima prstiju.

Kroz prozor vidim nekoliko dece u običnoj odeći kako se motaju oko školske kapije. Piju red bul i smeju se nečemu na smartfonima. Preplavi me osećaj već viđenog. Ponovo imam petnaest godina, pijem koka-kolu iz flaše i... nad čime smo se tad naginjali i kikotali? Verovatno nad muzičkim magazinima ili ukradenim porno-časopisima.

Skrenem pogled i upiljim se u cipele. Koža je malčice izgrebana. Trebalo je da ih uglancam. Stvarno mi treba kafa. Umalo da popustim i zatražim je kad začujem škripanje cipela po uglačanom linoleumu i dvokrilna vrata ka glavnom hodniku se otvore.

– Džozef Torn?

Ustanem. Hari Prajs je upravo onakav kakav sam očekivao da će biti. Mršav čovek iznurenog izgleda od pedeset i kusur godina, u bezobličnom odelu i mokasinama. Kosa mu je retka i seda i začušljana, a na licu mu je izraz kao da će svakog časa dobiti neku strašnu vest. Oko njega se širi aura umorne rezigniranosti kao oblak smrdljivog afteršejva.

Smeši mi se. Zubi su mu krivi, požuteli od nikotina. To me podseća da nisam zapalio cigaretu otkako sam pošao iz Mančestera. Od želje za cigaretom u kombinaciji sa žudnjom za kofeinom dođe mi da škrgućem zubima dok ih ne smrvim.

Umesto toga pružam ruku i uzvraćam mu prijatnim osmehom, bar se nadam. – Drago mi je.

Vidim kako me brzo procenjuje. Viši od njega za pet-šest centimetara. Uredno obrijan. Dobro odelo, skupo kad je bilo novo. Crna kosa, doduše sad već prošarana sedim. Crne oči koje su prilično zakrvavljene. Ljudi mi često govore kako imam pošteno lice, što samo pokazuje koliko ljudi ništa ne znaju.

Prihvata moju ruku i čvrsto je stegne. – Moja kancelarija je ovamo.

Namestim remen torbe na ramenu, pokušavam da primoram bolesnu nogu da hoda kako treba i pođem za Harijem u njegovu kancelariju. Počinjemo.

– Imate izuzetne preporuke od svog prethodnog direktora.

Trebalo bi da je tako. Sâm sam ih pisao.

– Hvala.

– Zapravo, sve u njima je impresivno.

Proseravanje mi je specijalnost.

– Ali...

I eto ga.

– Dugo je prošlo od vašeg poslednjeg nameštenja – više od godinu dana.

Uzimam šolju slabe kafe s mlekom koju je gospođa Grejson na kraju tresnula na sto ispred mene. Otpijam gutljaj i pazim da ne napravim grimasu.

– Da, pa to je bilo namerno. Zaključio sam da je vreme da napravim pauzu. Radio sam u školi već petnaest godina. Došlo je vreme da se odmorim i presaberem, da razmislim o budućnosti, odlučim kud potom želim da odem.

– Smem li da pitam šta ste za to vreme radili? Niste to konkretno naveli u biografiji.

– Držao privatne časove. Bavio se društveno-korisnim radom. Neko vreme sam predavao u inostranstvu.

– Stvarno? Gde?

– U Bocvani.

Bocvani? Otkud mi je to palo na pamet? Ne verujem da bih mogao da pronađem Bocvanu na karti.

– To je za svaku pohvalu.

A i maštovito je.

– Nije to bilo samo iz nesebičnih pobuda. Vreme je bolje nego ovde.

Obojica se nasmejemo.

– A sad ponovo želite da radite u školi puno radno vreme?

– Tako je. Spreman sam za sledeću fazu svoje karijere.

– Moje sledeće pitanje glasi: Zašto želite da radite ovde, u Arnhilskoj gimnaziji? Na osnovu vaše biografije reklo bi se da možete da birate školu.

Na osnovu moje biografije trebalo bi da dobijem Nobelovu nagradu za mir.

– Pa – kažem – ja sam odavde. Odrastao sam u Arnhilu. Želim valjda da se odužim zajednici i doprinesem joj.

Odjednom se uznemiri, premeće papire po stolu. – Zna li pod kakvim je okolnostima ovo mesto upražnjeno?

– Video sam u vestima.

– I šta mislite o tome?

– To je tragično, užasno. Ali jedna tragedija ne bi smela da obeleži celu školu.

– Drago mi je što to kažete.

Drago mi je što sam to uvežbao da kažem.

– Pretpostavljam, međutim – dodajem – da ste svi još uvek potreseni zbog toga.

– Gospođa Morton je bila omiljena profesorka.

– Verujem.

– A Ben je... pa, bio je đak koji je obećavao.

Grlo mi se stegne, samo malčice. Izveštio sam se u tome da budem čvrst, oguglao, ali ipak me na trenutak pogodi. Život pun obećanja. Ali život i jeste samo to. Obećanje, a ne garancija. Želimo da verujemo da nam je budućnost zacrtana i da imamo svoje mesto u njoj, a zapravo imamo samo rezervaciju. Život može da se otkaže u svakom trenutku, bez najave, bez povraćaja, bez obzira na to koliko si daleko odmakao. Pa čak i ako si jedva imao vremena da osmotriš scenografiju.

Kao Ben. Kao moja sestra.

Shvatam da Hari i dalje govori.

– Razumljivo, ovo je vrlo delikatna situacija. Postavljaju se razna pitanja. Kako je moguće da škola nije primetila da je jedan njen profesor labilan? Da li su đaci bili ugroženi?

– Razumem.

Razumem da se Hari više brine za svoj položaj i za školu nego za sirotog mrtvog Bendžamina Mortona, kome je lice smrskala jedina osoba koja je trebalo da ga štiti.

– Hoću da kažem da moram dobro da pazim koga ću odabrati da postavim na to mesto. Roditelji moraju da imaju poverenja.

– Apsolutno. I razumeću ako imate boljeg kandidata...

– Nisam to rekao.

Nema ga. U to sam sto posto ubeđen. A ja sam dobar profesor (uglavnom). Stvar je u tome da je Arnhilska gimnazija

rupetina. S lošim rezultatima. Bez ugleda. On to zna. I ja to znam. Lakše će mu biti da nađe medveda koji ne sere u šumi nego pristojnog profesora da radi u ovoj školi, posebno u trenutnim okolnostima.

Rešim da ga pritisnem. – Smem li da budem iskren?

To je uvek dobro reći kad nemaš nameru da budeš iskren.

– Znam da Arnhilska gimnazija ima problema. Zato i želim da radim ovde. Ne tražim ja lak zadatak. Ja tražim izazov. Znam tu decu jer sam i ja bio isti kao oni. Poznajem ovu zajednicu. Znam tačno sa kim i sa čim imam posla. I to me ne plaši. Videćete zapravo da me malo toga plaši.

Vidim da sam ga pridobio. Dobar sam na razgovorima. Znam šta ljudi žele da čuju. A što je najvažnije, znam kad su očajni.

Hari se zavaljuje u stolicu. – Pa, mislim da nemam ništa više da vas pitam.

– U redu. Drago mi je što smo se upo...

– O, u stvari ima još nešto.

O, jebem ti...

Osmehne se. – Kad možete da počnete?

Drugo poglavlje

Tri nedelje kasnije

U kući je hladno. To je ona hladnoća što se uvuče u kuću koja je zatvorena i u kojoj već poduže vreme niko ne živi. To je ona hladnoća što ti se uvuče u kosti čak i kad nagariš grejanje do kraja.

U kući i smrdi. Na neupotrebu, jeftinu farbu i memlu. Slike na veb-sajtu nisu je verno prikazale. Kuća je na njima stara i zapuštena ali šik. U stvarnosti je pre dotrajala i trošna. Doduše, baš i ne mogu da budem izbirljiv. Moram negde da živim, a čak i u selendri kao što je Arnhil samo ovu kuću mogu sebi da priuštim.

To, naravno, nije jedini razlog što sam je odabrao.

– Je li sve u redu?

Okrećem se ka mladiću zalizane kose što stoji u hodniku. Majk Beling iz agencije za izdavanje stanova *Beling&Co*. Nije odavde. Previše je dobro obučen i uglađen. Vidim da jedva čeka da se vrati u svoju kancelariju u centru grada i da obriše balegu sa svojih sjajnih crnih cipela.